

SHADOW

ต่อให้ร่างกายแหลกสลาย
ฉันก็จะแก้แค้นให้สาสม

ダイイング
アイ

เงื่อนงำในดวงตา
DYING EYE

อิงาซีโนะ เคโงะ : เขียน
กีนภาส พาหะนิชย์ : แปล

ไม่ให้อภัย ต่อให้ร่างกายแหลกสลาย
ฉันก็จะแก้แค้นให้สาสม...

บทนำ

หยดน้ำตกเหมะรดต้นคอปลงเปลี่ยนเป็นสายฝนปรอยในพริบตา

ศิรินากะ มินาเอะ ออกแรงเหยียบบันไดจักรยาน ไกลถึงบ้านแล้ว
เหลือระยะทางอีกหนึ่งกิโลเมตรกว่าๆ

ตอนนี้เกือบตีสาม ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าตัวเองอยู่นอกบ้านจนตึกดิน
ขนาดนี้

สอนเปียโนที่บ้านฟูกามิเสร็จสี่ทุ่มตามปกติ แต่คุณนายฟูกามิชวน
ดื่มชา เลยนั่งโซฟาหวูในห้องรับแขกจนเกือบห้าทุ่ม ถ้าจรจบแค่นั้นก็ตีหอรอก
จังหวะที่จะขอตัวกลับ จู๊ๆ ลูกสาวคุณนายฟูกามิที่เป็นลูกศิษย์โยนภาระให้
บอกว่ายากเปลี่ยนเพลงที่ใช้เล่นโซวีในงานครั้งนี้ เพราะว่าคนที่ไม่ชอบชี้หน้า
เล่นเพลงเดียวกัน

คนเป็นแม่ควรตักเตือนลูกที่เอาแต่ใจ แต่นอกจากจะไม่ทำแล้ว ยัง
อ้อนวอนให้เธออยู่ต่อเป็นเพื่อนลูก มินาเอะจำใจอยู่ช่วยเลือกเพลงและสอน
เพิ่มเติม กว่าจะเสร็จก็ปาไปตีสองกว่า ห้องที่ใช้เรียนไม่เก็บเสียง คงไม่พ้น
โดนเพื่อนบ้านร้องเรียนเป็นแน่

มินาเอะต้องปั่นจักรยานกลางดึกกลับบ้านด้วยเหตุนี้ ป่านนี้เรจิจต้อง

ดูนาฬิกาด้วยความเป็นห่วงแน่ๆ แต่เธอโทร. บอกเหตุผลไว้แล้ว

“ฝนตั้งเค้าแล้ว รีบๆ กลับมาเถอะนะ”

น้ำเสียงสามีทางโทรศัพท์เจือความหงุดหงิด เจริไม่ชอบให้มินาอะ ออกไปไหนกลางค่ำกลางคืนอยู่แล้ว เขาไม่ได้อ้างเหตุผลว่าเธอบกพร่อง เรื่องงานบ้าน คลาสสอนที่บ้านฟูกามิเริ่มสองทุ่ม มินาอะทำมือเย็นเสร็จแล้ว บางครั้งก็บกวาดคร่ำก่อนออกไปสอนก็ยังทันถมถิด เขาแค่เป็นห่วงเรื่อง ที่เธอขี่จักรยานกลางดึกไปกลับหลายกิโลเมตรตามลำพัง มินาอะยิ้มเจื่อน เขาเป็นคนขี้หึง คงเชื่อว่าผู้ชายทุกคนบนโลกจ้องจะงาบภรรยาตัวเองในวัย ยี่สิบเก้าปี หากสถานที่และเวลาเป็นใจ ผู้ชายแทบทั้งโลกก็กลายเป็นหมาป่า เจ้าเล่ห์ได้

อย่างไรก็ตาม ที่เรจียอมให้ภรรยาไปบ้านฟูกามิก็เพราะเข้าใจว่าเธอ อยากรช่วยแบ่งเบาค่าใช้จ่ายในบ้าน

เรจียื่นเงื่อนไขข้อเดียว นั่นคือห้ามใส่กระโปรงเต็ดขาดเวลาไปบ้าน ฟูกามิ เขาอ้างว่าผู้หญิงใส่กระโปรงขี่จักรยานปลุกอารมณ์ทางเพศของผู้ชาย บางประเภท

มินาอะคิดว่าเขาเป็นห่วงมากเกินไป แต่ก็เข้าใจสิ่งที่เขาพูด เส้นทาง สั้นที่สุดจากแมนชั่นของพวกเธอไปบ้านฟูกามิเป็นทางเปลี่ยว อีกทั้งระหว่าง ทางมีสวนสาธารณะขนาดใหญ่ คนไร้บ้านที่อาศัยที่นั่นเป็นรังนอนออกมา เดินพ่นพ่านบนถนน มินาอะก็กลัวเหมือนกัน

คืนนี้ตอนผ่านข้างสวนสาธารณะ เธอถีบบันไดจักรยานแรงขึ้นอีก โชคดีที่ไม่มีคนอยู่บนถนน

ฝนปรอยๆ ตกหนักขึ้นทุกที หยดน้ำที่ตรกรดต้นคอซั๊กหนาเม็ด ปกติ แล้วมินาอะชอบปล่อยผมยาว แต่เวลาขี่จักรยานจะรวบไว้ด้านหลังแล้วใช้ กีบหนีบไว้ ลมพัดต้นคอเปียกฝน ทำให้ขนลุกชูทั้งตัว ตอนนั้นเข้าเดือน ธันวาคมแล้ว

เสียงเครื่องยนต์กับแสงไฟไล่หลังมา มินาอะขี่จักรยานหลบเข้าซ้าย

ไม่เหลียวไปมอง แถวนี่มีโคมไฟถนนเรียงต่อกันเป็นแนว จึงเป็นไปได้
ที่รถจะมองไม่เห็นเธอ

รถชะลอความเร็วจังหวะที่แล่นตามหลังเธอมาติดๆ และเร่งความเร็ว
หลังจากแซงจักรยานเธอไปแล้ว รถคันนี้เป็นรถส่วนบุคคลสีดำ ไฟจราจร
ที่อยู่อีกสิบกว่าเมตรข้างหน้าเป็นสีเขียว คนขับคงรีบขับผ่านสี่แยกไปก่อน
ที่ไฟจะเปลี่ยนสี

มินาเอะมองรถสีดำแล่นผ่านสี่แยกหันไฟเขียว จากนั้นไม่นานไฟ
เปลี่ยนเป็นสีเหลือง ตามด้วยสีแดง

ถนนเปลี่ยนเป็นทางลาดไม่ชันนัก ทั้งยังเป็นทางโค้งขวาเล็กน้อย
มินาเอะหยุดติดบันไดจักรยาน แค่ว่าเบรกรักษาระดับความเร็ว และประคอง
แฮนด์จักรยานอย่างระมัดระวัง

พอใกล้ถึงสี่แยก มินาเอะบีบเบรก แต่เบรกไม่ค่อยอยู่ คงเป็นเพราะ
เฟรมจักรยานเปียกฝน

ข้างหลังมีรถตามมาหนึ่งคัน เปิดไฟสูง มินาเอะแค่เบี่ยงหลบเข้าซ้าย
ไม่หันไปมองเช่นเคย

แปลกชะมัด เธอนึกในใจ ข้างหน้ายังเป็นไฟแดงอยู่เลย แต่ไฟหน้า
เคลื่อนมาเร็วเหลือเกิน

จังหวะต่อมา เธอรู้สึกว่ามีตัวเองอยู่กลางแสงไฟหน้า คนขับพยายาม
เบรกตัวโก่ง

มินาเอะจะหันไปดู แต่ถูกชนอย่างจัง รู้สึกว่าตัวเองลอยละลิว แล้ว
รับแรงกระแทกรุนแรงครั้งแล้วครั้งเล่า ภาพที่เห็นหมุนตัว ไม่รู้ว่าตัวเอง
ตกอยู่ในสภาพใด

เธอได้ยินเสียงบดขยี้อะไรบางอย่างผสมปนเปกับเสียงเบรกเอี๊ยด
เส้นผมที่รวมเก็บไว้ข้างหลังหลุดลุ่ย

มินาเอะเบิกตาโพลง ดูด้วยตาตัวเองว่าเกิดอะไรขึ้น
สิ่งนั้นอยู่ตรงหน้าเธอ

มันคือกันชนรถ ตัวเธอหลุดเข้าไปใต้กันชนจริงๆ รถคันนี้สีแดงโหด
เตี้ย

กันชนบดขี้ร่วงกายเธอเจี๊ยบๆ ซี่โครงหักเปาะ กระเพาะอาหารและ
หัวใจถูกกดทับ เหตุการณ์เกิดขึ้นเชื่องช้าราวกับภาพสโลว์โมชั่น

มินาอะรู้แล้วว่าตัวเองกำลังถูกรถบดขี้ ข้างหลังเธอน่าจะเป็นผนัง
อะไรบางอย่าง เธอถูกอัดอยู่ระหว่างผนังกับรถเหมือนแซนด์วิช

เธออยากจะร้อง แต่ร้องไม่ออก จะดิ้นขยับขิ้นก็ทำไม่ได้ กระตุกสันหลัง
กับกระดูกสะโพกหักเปาะไปตามๆ กัน

เธอรู้ตัวว่าใกล้จะตาย ตอนนี้อย่างไร หายใจแผ่วลง

ภาพต่างๆ ผุดขึ้นในสมอง จำได้ว่าเป็นภาพตอนที่แม่จูงมือเธอในวัย
เด็กไปศาลเจ้าใกล้บ้าน แม่ยังสาวสะพรั่ง เส้นผมก็ดกดำ มินาอะสวมชุด
กิโมโนพิธีการ ร้องไห้จ๊ออยู่กลางทางเพราะสวมรองเท้าไซริแล้วปวดเท้า
พ่อจึงซื้อรองเท้ารัดส้นมาให้ พ่อก็ยังหนุ่มพ้อ เป็นแค่เจ้าของร้านเครื่องใช้
ไฟฟ้าเล็กๆ ในเมือง พ่อทำธุรกิจด้วยความจริงใจ และให้บริการหลังการขาย
อย่างดี ลูกค้าจึงติดหนึบ

นัดจ้งเพื่อนสนิทสมัยประถมตอนนี้เป็นอย่างไรบ้างหนอ มินาอะกับ
นัดจ้งตัวติดกันตลอด เรียนเปียโนก็ไปเรียนด้วยกัน เคยร่วมกันเล่นเปียโน
ในงานแสดงผลงานด้วย แต่สิ่งที่สนุกที่สุดคือเวลาคุยกันเรื่องดารา บ้าน
นัดจ้งมีนิตยสารที่ลงรูปแฟชั่นดาราเยอะมาก ทั้งสองช่วยกันตัดรูปดารา
คนโปรด อีกทั้งเคยเขียนจดหมายไปหาไอดอลคนหนึ่งและลงนามร่วมกัน

รถบดขี้เธอแรงขึ้น อวัยวะภายในทยอยฉีกขาด เลือด น้ำย่อย
และอาหารที่ยังไม่ย่อยไหลย้อนขึ้นมาในหลอดอาหาร ทะลักล้นออกทางปาก
มินาอะ

¹ รองเท้าแตะคีบ พื้นรองเท้าหนาและเต็ม แต่ไม่ยกสูงเหมือนเกี๊ยะ สวมคู่กับถุงเท้าบาบิ
เพื่อความสบายทางการ

วางระความคิดใกล้หยุดชะงัก สมองมินาเอะทำงานเพื่อให้เธอเห็นภาพ
สุดท้าย

ภาพนั้นเปลี่ยนเป็นเหตุการณ์สมัยมัธยมปลาย มินาเอะเฝ่ฝืนจะ
เป็นนักเปียโนมาตลอด แต่ก็เริ่มตระหนักว่าความสามารถของตนมีจำกัด
เธอเจอสิ่งใหม่ที่อยากทำมากกว่าแล้ว นั่นคือการแสดงละคร เธอไปชมการเรียน
การสอนของคณะละครตามคำชวนของเพื่อน แล้วรู้สึกเหมือนเป็นพรหมลิขิต
อีกทั้งถูกตาต้องใจชายหนุ่มคนหนึ่ง ในคณะละครนั้น เขาลาออกจากมหา-
วิทยาลัยรัฐมาทำงานพิเศษพร้อมกับมุ่งมันที่จะเป็นนักแสดง

คืนวันคริสต์มาส มินาเอะมีเช็ทครั้งแรกที่อะพาร์ตเมนต์ของเขา
ซึ่งไม่มีกระทั่งฮีตเตอร์ เป็นประสบการณ์ที่ไม่ได้สุลสันต์แต่น่าประทับใจ
เพราะว่าตั้งแต่เกิดมา นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินผู้ชายบอกว่า “รักนะ”

ทว่าสุดท้ายแล้วเธอคบหากับเขาได้แค่ไม่กี่เดือน เนื่องจากเขาเลิก
เล่นละครกะทันหัน เขาไม่ได้ปรึกษามินาเอะสักคำ คำพูดสุดท้ายของเขาคือ
“เพราะว่าโลกนี้ไม่มีอะไรได้มาง่ายตาย” เขาหายไปจากชีวิตมินาเอะ

ตอนนั้นมินาเอะอยากตายเสียให้ได้ คิดไม่ตกทุกวี่วันว่าจะฆ่าตัวตาย
ดีไหม จะใช้วิธีไหนดี แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็ค่อยๆ ยืนหยัดได้อีกครั้ง

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา มินาเอะไม่เคยคิดจริงจังเรื่องความตาย บังใจเชื่อ
ว่าตัวเองยังไม่ถึงเวลาตาย

ทว่า...

ความตายอยู่ไม่ไกล ความตายยืนอยู่ข้างหลังเธอเสมอ รอเวลาเข้าขย้ำ

อวัยวะภายในแหลกและหมดแล้ว กล้ามเนื้อท้องแทบจะติดแผ่นหลัง
เนื้อใต้ผิวหนังฉีกขาดและอวัยวะภายในแหลกเหลวไหลทะลักเหมือน
มะเขือเทศบด เลือดพุ่งกระฉูด

มินาเอะรู้แล้วว่าวาระสุดท้ายใกล้จะมาถึง หากเวลาผ่านไปอีกเพียง
เศษเสี้ยววินาที ความตายทางกายและความตายทางใจคงจะมาเยือนเป็นแน่
มันคือความตายที่เธอไม่คาดคิด ไม่ต้อนรับ และไม่มีจุดหมาย

มินาอะตั้งสติหลังจากอกหักได้แล้ว เธอได้งานเป็นครูสอนเปียโน
ในโรงเรียนของผู้ผลิตเครื่องดนตรีรายหนึ่ง แต่ละเดือนต้องไปออกงาน
อีเวนต์หลายครั้ง ได้แต่งตัวสวยๆ เล่นเปียโนต่อหน้าคนอื่นก็สนุกดี

เธอได้เจอ คิซึนากะ เรจิ ครั้งแรกก็ในงานอีเวนต์ เขาเป็นดีไซเนอร์
ของบริษัทผลิตหุ่นโชว์เสื้อผ้า เขามางานอีเวนต์เพื่อดูตลาดเลาเตรียมงาน
อีเวนต์ครั้งต่อไป

ทั้งสองเจอหน้ากันบ่อยๆ ก็เริ่มทักทาย ในที่สุดก็คุยกันถูกคอ วันหนึ่ง
เรจิเป็นฝ่ายชวนกินข้าว

เขาไม่ได้เป็นคนเจ้าคารม แต่คำพูดเขามีเสน่ห์อย่างน่าประหลาด
เขาพูดห้วนๆ เรื่องเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันทั่วไปเหมือนเด็กผู้ชายบ่น แต่
ไม่รู้ทำไมมินาอะรู้สึกว่ามันเยี่ยมเสน่ห์

ทั้งสองแต่งงานกันในฤดูใบไม้ผลิหลังจากเจอกันสามปี มินาอะอายุ
ยี่สิบหกปี ส่วนเรจิอายุสามสิบปี

งานแต่งงานผ่านมาสสามปีแล้ว

ชีวิตตอนนี้ไม่มีอะไรให้เธอต้องกังวลและไม่พอใจ ถึงคนอื่นจะบ่น
เรื่องที่ไม่ดีลูก แต่เธอแทบจะไม่เก็บไปใส่ใจ ขอแคมีความรักของเรจิก็อพอแล้ว
และเขาก็รักเธอเหมือนเมื่อสามปีก่อน แน่นอานว่ามินาอะก็รักเขาเช่นกัน

เธอคิดว่าต่อให้อยู่ด้วยกันชั่ววันจันทรคติไม่ได้ก็ตาม ขอแคมีความสุข
แบบนี้ต่อไปจนแก่เฒ่าและคนใดคนหนึ่งตายจากไปก่อนก็พอแล้ว ไม่ได้
ปรารถนาอะไรยิ่งใหญ่ไปกว่านั้น

คืนนี้เรจิก็ครองมินาอะอยู่ เขาย่อมภาวนาให้เธอกลับมาโดยปลอดภัย
เป็นแน่

ใช่ ฉันต้องกลับไป...

สติสัมปชัญญะที่ใกล้จะมีดับแปรเปลี่ยนเป็นความโกรธแค้น แค้น
คนที่ทำให้ชีวิตแสนสุขต้องจบสิ้นลง

ทั้งที่ฉันน่าจะยังอยู่ได้อีกหลายสิบปี ใครทำแบบนี้ทำไม

มินาอะมองตรงไปข้างหน้า มองหน้าคนที่ซบรทบดขี้ร่างเธอ
ไม่ให้อภัย ต่อให้ร่างกายแหลกสลาย ฉันก็จะแก้แค้นให้สาสม...
มินาอะจ้องมองอีกฝ่ายด้วยเพลิงแค้นในวาระสุดท้าย
อ้า แต่ฉันไม่อยากตาย คุณเรจิ ช่วยฉันด้วย
ฉันไม่อยากตาย
ฉันไม่อยาก...

1

ลูกค้าคนนั้นเข้ามาก่อนปิดร้านครึ่งชั่วโมง ซึ่งก็คือตีหนึ่งครึ่งพอดี ในร้านไม่มีลูกค้าคนอื่น ลูกจ้างสาวสองคนก็กลับไปแล้ว จิชีโกะ มามาของร้านลาเพราะป่วยเป็นไข้หวัด พนักงานในร้านมีแค่ อาเมะมุระ ชินสุเกะ อันที่จริงเขาคิดๆ อยู่ว่าจะปิดร้านเลยดีไหม

ลูกค้าชายคนนั้นเข้ามาปั๊บก็กวาดตามองทั่วร้าน เลนส์แว่นกรอบกลม สีดำสะท้อนแสงไฟบนเพดาน เขาถามชินสุเกะว่า “ยังเปิดอยู่ใช่ไหมครับ” น้ำเสียงราบเรียบเหมือนอ่านหนังสือ

“เปิดอยู่ครับ” ชินสุเกะตอบ นึกในใจว่าเซ็งชะมัด แต่ถ้ามารู้ว่า เขาไล่ลูกค้าก่อนเวลาปิดร้านจะเดือดร้อน

ลูกค้าค่อยๆ หย่อนก้นนั่งเก้าอี้สตูล มองไปรอบร้าน

ชินสุเกะยื่นผ้าเย้นให้พอลงรับสำรวจการแต่งตัวของลูกค้า เสื้อสูท สีเทาแก่ดูไม่น่าใช่ของถูก แต่พูดแบบไม่เยินยอเกินจริงว่ามันเป็นดีไซน์เมื่อสองปีที่แล้ว เสื้อเชิ้ตตัวในก็ไม่ได้รีดเรียบกริบ ไม่ผูกเนกไท ใส่นาฬิกาญี่ปุ่น ไม่เซตผม เคราขึ้นหรือมแฮร์มดูไม่น่าตั้งใจไว้

“รับอะไรดีครับ” ชินสุเกะถาม

ลูกค้าชำเลื่องชื่อนางขวดเหล้าที่อยู่หลังชินสุเกะแล้วถามว่า “มีอะไรบ้างครับ”

“ก็มีหมดแหละครับ ถ้าไม่ใช่ของแปลกเกินไป”

“ผมไม่ค่อยรู้จักชื่อเหล้า”

“เหวอครับ งั้นเบียร์ดีไหมครับ”

“ไม่ เอ่อ มีอันนั้นไหม ผมเคยดื่มบนเครื่องบิน”

“บนเครื่องบิน?”

“บนเครื่องบินขาไปฮาวาย ไม่สิ น่าจะเป็นซากลับ เป็นเหล้าหวานรสชาติเหมือนครีม”

“อ้อ” ชินสุเกะพยักหน้า หยิบขวดที่วางอยู่บนชั้นล่างสุดด้านหลัง “ไอริชครีมใช้ไหมครับ”

ลูกค้ายิ้มออก “น่าจะชื่อนั้นแหละ”

“ลองชิมสักนิดไหมครับ”

ชินสุเกะรินไอริชครีมใส่แก้วร็อกประมาณสามเซนติเมตร วางตรงหน้าลูกค้า อีกฝ่ายจับแก้ว ลองเอียงและแกว่งพลางสังเกตของเหลวสีข้างในที่สุดก็ตัดสินใจยกขึ้นจิบและเลียริมฝีปาก จากนั้นเลียช่องปากพิสูจน์รสชาติ

ลูกค้าพยักหน้า ยิ้มให้ชินสุเกะ

“เหล้านี้แหละ ไม่ผิดแน่”

“ค่อยยังชั่ว”

“มันชื่ออะไรนะ”

“ไอริชครีมครับ”

“ผมจะจำไว้” ลูกค้าว่าแล้วจิบเหล้าอีกที

ลูกค้าคนนั้นแปลกดี ชินสุเกะคิด ดูไม่เหมือนคนชอบไปผับบาร์ แต่ทำไมวันนี้ถึงมาร้านนี้คนเดียว

ชินสุเกะยังมีอีกเรื่องที่สงสัยมากกว่านั้น เขารู้สึกคุ้นหน้าผู้ชายคนนี้

เคยเห็นที่ไหนนะ

ลูก้ารูปร่างสันทัด อายุประมาณสามสิบกลางๆ ปีนี่ชินสุเกะอายุสามสิบ จิงรู้จักคนรุ่นนี้เยอะ แต่นึกไม่ออกว่ามีใครเกี่ยวข้องกับลูก้าคนนี้หรือเปล่า

ชินสุเกะคาบบุหรี จุดไฟแช็กที่มีชื่อร้านนี้

“คุณลูก้ามาร้านนี้ครั้งแรกหรือครับ”

“อ้อ” ลูก้าตอบ ไม่ละสายตาจากแก้วเหมือนเดิม

“รู้มาจากใครหรือครับ”

“เปล่า บังเอิญ บังเอิญผ่านมา...นะ”

“หรือครับ”

ไม่เอากุญต่อแล้ว อี๊ดอัดชะมัด ชินสุเกะคิด รีบๆ กลับไปเถอะ ไม่น่าเลย รุ่งปฏิเสธไปตั้งแต่แรกดีกว่า

“อ่า ใช้รสชาตินี้ที่คิดถึงจริงๆ” ลูก้าเอ่ยหลังจากดื่มไอริชครีมไปครึ่งหนึ่ง

“คุณลูก้าไปฮาวายมาเมื่อไหร่ครับ” ชินสุเกะถาม ไม่ได้เอ่ยรู้หรืออกแต่ว่าไม่มีอะไรทำ

“เมื่อสี่ปีที่แล้วมั้ง” ลูก้าตอบ “ไปฮันนีมูน”

“อ้อ อย่างนี้เอง”

ฮันนีมูน...ชินสุเกะคิดว่าตัวเองคงไม่มีโอกาสได้ใช้คำนี้

ชินสุเกะเหลือบมองนาฬิกาที่วางอยู่ข้างอ่างล้างจาน ตีหนึ่งสี่สิบห้านาที เขาคิดว่าอีกสิบห้านาทีจะหาทางไล่ลูก้าคนนี้ได้

“แต่งงานมาแล้วปี่ยังเหมือนเพิ่งแต่งงานหรือครับ” ชินสุเกะเปรย ตั้งใจจะเปิดประเด็นว่า ถ้าลูก้ากลับตึกมากก็น่าส่งสารภรรยาเขา

“คุณคิดอย่างนั้นหรือ” ลูก้าถามด้วยสีหน้าซึ่งข้ง

“ผมพูดผิดหรือครับ ผมไม่รู้เพราะว่ายังโสด”

“สี่ปีที่ผ่านมากเกิดเรื่องราวมากมาย” ลูก้ายกแก้วระดับสายตา คง

นึกถึงเรื่องราวในอดีต ต่อมาเขาวางแก้วลง จ้องหน้าชินสุเกะเซมิ่ง “เป็นเรื่อง
ที่คิดไม่ถึงจริงๆ”

“จริงหรือครับ” ชินสุเกะตัดสินใจเปลี่ยนหัวข้อสนทนา ชี้แจงฟัง
ลูกค้านั้นเวลาไปแต่ละเรื่องละเอียดอ่อน

ช่วงเวลาเงียบงันดำเนินไป ชินสุเกะอยากให้ลูกค้าคนใหม่โผล่มา
แต่ไม่มีวี่แววเลย

“คุณทำงานนี้มานานแล้วหรือครับ” ลูกค้าถาม ชินสุเกะอยากเก็บกวาด
ร้านอยู่พอดี

“ผมขายน้ำมานานแล้วครับ เกือบสิบปีแล้ว”

“ทำมาสิบปีก็เลยได้เป็นเจ้าของร้านแบบนี้สินะ”

ชินสุเกะยิ้มเจื่อนให้คำพูดของลูกค้า

“ที่นี่ไม่ใช่ร้านผมครับ ผมเป็นแค่ลูกจ้าง”

“อ้าวเธอ งั้นทำงานที่ร้านนี้มาตลอดหรือเปล่า”

“เปล่าครับ มาทำงานที่ร้านนี้เมื่อปีที่แล้ว เมื่อก่อนอยู่แถวกินซ่า”

“อือฮิ กินซ่า” ลูกค้าตีมือโอริซุคริม พยักหน้าเบาๆ “ผมไม่ได้ไปแถว
กินซ่าเลย”

คงงั้นแหละ ชินสุเกะนึกในใจ

“ถ้ามีโอกาสก็ไปที่นั่นดูสิครับ”

นาฬิกาบอเวลาตีหนึ่งห้าสิบห้านาที ชินสุเกะเริ่มล้างภาชนะ ภาวนา
ให้ลูกค้าดูออกแล้วรีบลุก

“ทำงานแบบนี้สนุกไหมครับ” ลูกค้าถามอีก

“ทำเพราะใจรักครับ” ชินสุเกะตอบ “แต่ก็มีเรื่องแยๆ เยอะ”

“เรื่องแยๆ ที่ว่าอย่างเช่นอะไรบ้าง เจอลูกค้าเรื่องมากหรือ”

“ทำนองนั้นครับ แล้วก็มีเหตุผลอื่นๆ อีก”

เงินเดือนน้อย มาม่าใช้งานหนัก...

“เวลาเจอลูกค้าแบบนี้แล้วคุณทำยังไง หมายถึงคุณจัดการอารมณ์

ขุนม้าของตัวเองยังไง”

“ทำอะไรไม่ได้หรอกครับ ลืมให้ไว ก็แค่นั้นเอง” ชินสุเกะตอบพลาง
ขัดแก้วทัมเบลอร์

“ลืมยังไงล่ะ” ลู๊กคำถามต่อ

“มันไม่มีในคู่มือ แต่กรณีของผม พยายามคิดเรื่องสนุกๆ เอาไว้ครับ
เพื่อให้เกิดความรู้สึกเชิงบวก”

“อย่างเช่น?”

“อย่างเช่น...อ้อ จินตนาการตอนที่มีร้านเป็นของตัวเองครับ”

“อ้อ งั้นเหรอ มันคือความฝันของคุณสินะ”

“ทำนองนั้นครับ” ชินสุเกะเปลือยออกแรงขัดมาขณะแรงขึ้น

มันคือความฝัน แต่ไม่ใช่ความฝันไกลเกินเอื้อม ความฝันเขานอยู่
ตรงหน้า แค่อื้อมมือไปก็คว้าได้แล้ว

ลู๊กคำดื่มไอริชครีမ်จนหมดแล้ววางแก้วเปล่า ชินสุเกะตัดสติใจแล้ว
ว่าถ้าเขาสั่งเพิ่มจะบอกว่าได้เวลาปิดร้านแล้ว

“คือว่าผมมีเรื่องอยากลืม” ลู๊กคำเปรย

ชินสุเกะชะงักมือ มองหน้าลู๊กคำเพราะว่าอีกฝ่ายใช้น้ำเสียงเปลี่ยนไป
ลู๊กคำก็เงยมองเขา

“แต่ว่ามันเป็นเรื่องที่ลืมไม่ลง ผมเดินใจลอย คิดหาวิธีทำให้ตัวเอง
สบายใจ จนมาสะดุดตากับป้ายร้านนี้ เพราะร้านนี้ชื่อเมียวงะ²ไงล่ะ”

“ ‘เมียวงะ’ คือของโปรดของมาม่าครับ”

“มีความเชื่อที่ว่าถ้ากินเมียวงะเยอะเกินไป อាកาหลงลืมจะทรุดหนัก
มันเลยดึงดูดผมเข้ามา”

“ชื่อร้านแปลกๆ ก็มีประโยชน์เหมือนกันนะครับ น่าทิ้งชะมัด” ชินสุเกะ
พูดพลางเอียงคอกงน

² ชิงฉีปุ่น ส่วนที่ใช้ในการปรุงอาหารคือดอกตูมและหน่ออ่อน

“ผมใช้คดีที่ได้มาที่นี่”

ลูกค้าลุกขึ้น ล้วงกระเป๋าตังค์จากกระเป๋าด้านหลังในเสื้อสูท ชินสุเกะ
โผล่อกไปที

ลูกค้ากลับไปตอนตีสองเศษๆ ชินสุเกะเก็บกวาดร้าน ถอดเสื้อกั๊ก
บาร์เทนเดอร์ ปิดไฟแล้วออกไปล็อกประตู

ร้านเมียวงะอยู่บนชั้นสามของตึก ชินสุเกะกดลิฟต์ ยืนรอประตูเปิด
ตอนที่ลิฟต์มาถึง รู้สึกว่ามีคนอยู่ข้างหลัง เขาเหลียวหลังไปก่อนที่
ประตูจะเปิด

เงาดำยืนอยู่ข้างหลัง แล้วกระโจนใส่เขา

ทันใดนั้นชินสุเกะรู้สึกว่ามือของแข็งกระแทกศีรษะ แต่ไม่ทันได้รู้สึก
เจ็บ เกิดอะไรบางอย่างขึ้นกับเขา ชินสุเกะกำลังจะหมดสติ...เขารู้สึกตัว
ถึงแค่ตอนนั้น ภาพตรงหน้าพลันมืดดับ

ก่อนที่สติโกล้งจะหลุดลอย เขาคิดถึงภาพสุดท้ายที่เห็น

เงาดำนั้นคือลูกค้าคนเมื่อกี้แน่นอน

2

หุ้อี้อคล้ายมีแมลงวันบินตอม สายตาพร่ามัวมองเห็นแท่งสีขาว จากนั้นไม่นานสายตาก็ปรับโฟกัสได้ เห็นว่าจริงๆ แล้วแท่งสีขาวนั้นคือหลอดไฟบนเพดาน

ใครไม่รู้ก็กุมมือขวาไว้ โบกหน้าขาวนวลปรากฏตรงหน้า เป็นผู้หญิงใส่แว่น โบกหน้าเธอพลันหายวับไป

ที่นั่นที่ไหน อาเมะมูระ ชินสุเกะ สงสัย ตัวเองทำอะไรอยู่

คราวนี้โบกหน้าใครหลายคนโผล่มาตรงหน้าเขาพร้อมกัน ทุกคนหลุมองเขา ชินสุเกะรู้แล้วว่าตัวเองนอนอยู่ กลืนน้ำยาฆ่าเชื้อโรคจนตะจุก

หุ้อี้อไม่หาย พยายามขยับศีรษะแต่ปวดหัวจี๊ด ปวดเป็นจังหวะเดียวกับเลือดที่ไหลไปเลี้ยงสมอง

หูดหงิดคล้ายเวลาฝันร้ายเยอะมาก แต่จำความฝันเหล่านั้นไม่ได้เลย ลึกเรื่อง

“รู้สึกตัวแล้วหรือครับ” โบกหน้าหนึ่งชะโงกมองชินสุเกะแล้วถาม เป็นชายวัยกลางคนหน้าเล็ก

ชินสุเกะพยักหน้าเบาๆ แค่นั้นก็ปวดหัวแล้ว เขานิ่งหน้า คราวนี้เป็น

ฝ่ายถามบ้าง “ที่นี่ที่ไหน”

“โรงพยาบาลครับ”

“โรงพยาบาล?”

“อย่าเพิ่งคุยกันดีกว่า” ชายวัยกลางคนปราม ชินสุเกะเพิ่งเห็นว่าอีกฝ่ายสวมเสื้อกาวน์ คนอื่นๆ ก็เหมือนกัน ผู้หญิงแต่งชุดพยาบาล

หลังจากนั้นชินสุเกะครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่พักหนึ่ง จำได้ว่าหมอกับพยาบาลวิ่งวุ่นไม่หยุด แต่ไม่รู้ว่าพวกเขาทำอะไร

เขาพยายามนึกว่าตัวเองมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อไร แต่จำเหตุการณ์ตอนที่ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลและรับการรักษาไม่ได้เลย เขาเดาว่าตัวเองบาดเจ็บสาหัสและถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล เนื่องจากได้รับสารน้ำทางหลอดเลือดดำและมีผ้าพันแผลที่ศีรษะ

“คุณอาเมะมูระ คุณอาเมะมูระ”

ชินสุเกะลืมตาเพราะได้ยินคนเรียกชื่อเขา

“รู้สึกยังไงบ้างครับ” หมอหลุบตามองเขา

“ปวดหัว” ชินสุเกะตอบ

“อย่างอื่นล่ะ คลื่นไส้ไหมครับ”

“ไม่ครับ แล้วก็ เอ่อ ค่อนข้างรู้สึกดี”

หมอพยักหน้า กระซิบบอกพยาบาลที่อยู่ข้างกัน

“เอ่อ” ชินสุเกะเอ่ย “เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“คุณทำอะไรไม่ได้เลยหรือ” หมอถาม

“ครับ ไม่รู้ทำไม”

หมอพยักหน้าอีกครั้ง สีหน้าคล้ายจะบอกว่าไม่รู้จักไม่แปลกหรือ

“เรื่องมันยาวครับ” หมอพูดปลอบใจแบบคนนอก “แต่ว่าคุณรอฟังเรื่องนี้จากครอบครัวคุณดีกว่า”

“ครอบครัว?” ชินสุเกะย้อนถาม ครอบครัวของเขามีแค่พ่อแม่กับพี่ชายที่อยู่จังหวัดอิซึกะวะ สามคนนั้นขึ้นมาโตเกียวหรือ

หมอคงรู้ตัวว่าพูดผิดไปเล็กน้อย

“ควรเรียกว่าภรรยาคุณหรือเปล่า”

“ภรรยา?” ชินสุเกะยังไม่มีภรรยา แต่เขารู้ว่าหมอหมายถึงใคร “นา루미 มาเธอครับ”

“เธอรอคุณพื้น ไม่ได้ไปไหนเลย” หมอส่งสายตาให้พยาบาล อีกฝ่าย ออกไปนอกห้อง

ไม่นานก็ได้ยินเสียงเคาะประตู หมอขวานรับ ประตูเปิดออก มุราคามิ นา루미 เดินตามพยาบาลคนเมื่อก็เข้ามา นา루미สวมเสื้อฮู้ดสีขาวทับเสื้อยืดสีฟ้า เธอชอบแต่งตัวแบบนี้เวลาไปซื้อของใกล้บ้าน

ชินสุเกะอยู่กับนา루미มาสองปีแล้ว เธอคือโฮสเทลส์คนหนึ่งที่ถูกคำ พามาสมัยที่ชินสุเกะทำงานในบาร์แถวกินซ่า ปีนี้เธออายุยี่สิบเก้าปี เคยเรียน ที่วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพราะอยากเป็นดีไซเนอร์ แต่มาทำงานที่บาร์ตอนอายุ ยี่สิบสี่

“ชินจัง” นา루미วิ่งมาที่เตียง “โอเคไหม”

ชินสุเกะส่ายหน้าเบาๆ

“นี่ก็ไม่ออกเลยที่เกิดอะไรขึ้น”

“คุณอาเมะมูระจำเหตุร้ายไม่ได้ค่ะ” พยาบาลเอ่ย

“อ๊ะ อย่างนี้เอง...” นา루미มองชินสุเกะแล้วขมวดคิ้ว

หมอกับพยาบาลออกจากห้องไป คงเปิดโอกาสให้ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ก่อนปิดประตูพยาบาลกำชับว่า “อย่าเพิ่งลุกพรวดพราดนะคะ”

พออยู่กันสองต่อสอง นา루미จ้องมองชินสุเกะอีกที ดวงตาคู่นั้นรินน้ำ ประหนึ่งผิวหนังต้องลม

“ค่อยยังชั่ว” เธออุทานคำนั้น ริมฝีปากไม่ได้ทาลีปสติก เลยทำให้ ไบหน้าดูไม่สดใส “ฉันเป็นห่วงแทบแย่ เพราะที่ชินจังไม่ฟื้นซะที”

³ ผู้หญิงที่ทำหน้าที่ต้อนรับหรือให้บริการลูกค้า

“นี่” ชินสุเกะเรียกพร้อมกับมองหน้านา루미ที่เกือบจะหน้าสด “เกิดอะไรขึ้นหรือ เหตุร้ายที่ว่าเป็นอะไร ผมมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

นา루미ขมวดคิ้วอีกแล้ว คิ้วคู่นั้นเป็นสิ่งเดียวที่ผ่านการแต่งแต้ม เวลาเธอหน้าสดแทบไม่มีคิ้วเลย

“จำอะไรไม่ได้เลยจริงๆ หรือ”

“ใช่ จำไม่ได้”

“ซินจังนะ” นา루미กลืนน้ำลาย เลี้ยวริมฝีปากก่อนจะพูดต่อ “เกือบถูกฆ่า”

“เอ๊ะ...”

ชินสุเกะตะลึงงัน ปวดจี๊ดตรงท้ายทอย

“ขากลับจากร้านเมื่อสองวันก่อน”

“ร้าน?”

“เมียวงะไง ลิฟต์อยู่ติดกับร้านนั้น พนักงานร้านอื่นเจอซินจังล้มอยู่ข้างลิฟต์”

“ลิฟต์...”

ภาพรางๆ ผุดขึ้นในสมองเขา แต่ไม่ยอมแจ่มชัดขึ้นเสียที หงุดหงิดเหมือนเวลาใส่แว่นไม่ตรงค่าสายตา

“หมอบอกว่าถ้าเจอข้ากว่านี้ครึ่งชั่วโมงคงไม่รอด ซินจังโชคดีนะเนี่ย”

“ผม...โดนตีหัวหรือ”

“น่าจะถูกตีด้วยของแข็งมาก จำไม่ได้หรือ คนที่ไปเจอเล่าว่าเลือดออกเยอะมาก ไหลไปถึงบันได เหมือนน้ำมะเขือเทศเลย”

ชินสุเกะนึกภาพตาม ไม่อยากเชื่อเลยว่านั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

ทว่าเรื่องที่เขาถูกตีศีรษะด้วยของแข็งราวกับเป็นเศษเสี้ยวความทรงจำสลัวราง เขาจำได้รางๆ ว่ามีเงาดำจู่โจมจากด้านหลัง จริงลี ตอนนั้นเขาอยู่หน้าลิฟต์ เงาดำนั้นคือใคร...

“ผมชັกเหน้อยแล้ว” ชินสุเกะนิ้วหน้า

“อย่าฝืนดีกว่านะ”

นารูมิจัดผ้าห่มที่คลุมตัวชินสุเกะอยู่ให้เรียบร้อย

วันถัดมา ชายสองคนมาเยี่ยมชินสุเกะที่ห้องผู้ป่วย ทั้งคู่เป็นสายลับของสถานีตำรวจนิชิอาซาบุ กรมตำรวจนครบาลโตเกียว บอกว่าขอสอบปากคำสักสิบนาที นารูมิหัวผลไม้มองไม่เข้ามาพอดี แต่สายลับคู่นี้ไม่ได้บอกให้เธอออกไปนอกห้อง

“อาการเป็นยังไงบ้างครับ” สายลับชื่อโคะซึเกะถาม เขาหน้าตอบแต่ไหล่กว้าง ใส่สูทแล้วดูดี มาดูเหมือนผู้จัดการแผนกคนเก่งของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สายลับหนุ่มอีกคนชื่อเอโนกิ หน้าดู ตัดผมสั้นเกรียนไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ดูไม่เหมือนคนประกอบอาชีพสุจริต

“ยังปวดหัวนิดหน่อย แต่ก็ดีขึ้นมากแล้วครับ” ชินสุเกะนอนตอบบนเตียง

“คุณเจอเหตุการณ์เลวร้ายมากเลยนะ” โคะซึเกะขมวดคิ้ว พุดพลาถายหน้าซำๆ เขาอาจแสดงความเห็นใจ แต่ชินสุเกะมองว่าอีกฝ่ายเล่นละคร

“ถึงกับต้องรับการผ่าตัดใหญ่ใช่ไหม” โคะซึเกะถาม แล้วมองหน้าชินสุเกะกับนารูมิสลับกันไปมา

“ใช่แล้วครับ” ชินสุเกะตอบ

“กะโหลกแตกกะ” นารูมิเสริม เธอยกแก้วน้ำหนึ่งห่างจากสายลับทั้งสองเล็กน้อย “ได้ยินมาว่าเลือดคั่งในสมอง”

“หนักเอากार” สายลับยิ้มมุมปาก “แต่ก็รอดมาได้แหละครับ”

“ไม่รู้สิครับ ผมจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง เลยไม่รู้สิว่าตัวเองรอดมาได้”

“หมายความว่าคุณจำตอนที่ถูกทำร้ายไม่ได้เหรอครับ”

“ใช่ครับ”

“งั้นก็คงไม่เห็นหน้าคนร้าย”

“เอ่อ คือว่าผมเห็นไม่ชัด...”

สายลับหญิงที่ชินสุเกะตอบก้มลงก้ม

“เห็นไม่ชัด แสดงว่าคุณเห็นอะไรหรือครับ”

“ผมอาจตาฝ้าก็ได้ ไม่ก็เห็นภาพลวงตา”

“เรื่องนั้นพวกผมจะตัดสินเองครับ คุณเล่ามาตามมุมมองของตัวเองก็พอ ถ้ามองว่ามันเป็นภาพลวงตาหรืออาการตาฝ้าจริงๆ ผมจะรีบบอกครับ” สายสืบโคะซึเกะพูดจานุ่มนวลชอบกล

ถ้างั้น ชินสุเกะเล่าเรื่องลูกค้าประหลาดที่มาคืนนั้น เช่น เขามาที่ร้านเป็นครั้งแรก และสั่งเหล้าแปลกๆ อย่างไอริชครีม ชินสุเกะทิ้งท้ายว่า “ผมรู้สึกว่าคุณที่ทำร้ายผมคือลูกค้าคนนั้น”

สายสืบทั้งสองได้ยินคำนั้นแล้วหน้าถอดสี

“ลูกค้าที่มาครั้งแรกและเป็นคนแปลกหน้าใช่ไหม” โคะซึเกะถามให้แน่ใจ

ใช่ครับ ชินสุเกะพยักหน้า อันที่จริงคล้ายคลึงคล้อยคลาว่าเคยเจอกันที่ไหนสักแห่ง แต่อาจเข้าใจผิดก็ได้ เลยเงียบไว้ก่อน

“ช่วยเล่าจุดเด่นของลูกค้าคนนั้นให้ฟังอีกทีได้ไหมครับ ขอแบบละเอียดที่สุด”

“จุดเด่นหรือครับ...”

ลูกค้าคนนั้นไม่ได้มีจุดเด่นเป็นพิเศษ แต่งตัวเรียบๆ หน้าตาธรรมดา กระทั่งน้ำเสียงก็ขาดระดับสูงต่ำ จุดเด่นเดียวที่มีก็คงจะเป็นสวมแว่นตากครอบกลม

“แว่นตากครอบกลม...หรือ” โคะซึเกะฟังที่ชินสุเกะเล่าแล้วใช้นิ้วก้อยเกาข้างจมูก “ถ้าคุณได้เจอผู้ชายคนนั้นอีกครั้งจะจำได้ไหมครับ”

“น่าจะจำได้ครับ”

สายสืบพยักหน้าพอใจคำตอบของชินสุเกะ

“คือว่าตอนที่ได้รับแจ้งเหตุ เราตรวจสอบของติดตัวของคุณเพื่อจะพิสูจน์ตัวตน...เอ่อ มีอะไรบ้างนะ”

“กระเป๋าสตางค์กับกุญแจหนึ่งดอก แล้วก็...” เอโนกิพูดพร้อมกับ

ดูสมุดจด “ผ้าเช็ดหน้าลายสกอตหนึ่งผืน ทิชชูพกพาใช้แล้วหนึ่งซองครับ”

“ของในกระเป๋าสตางค์ล่ะ” โคะซึเกะถาม

“เงินสดสามหมื่นสองพันเก้าร้อยสามสิบเยน บัตรเครดิตสองใบ บัตรเอทีเอ็มหนึ่งใบ ใบขับขี่ บัตรสมาชิกร้านเช่าวิดีโอ ใบเสร็จร้านโชบะ และร้านสะดวกซื้อ นามบัตรสามใบ มีเท่านี้ครับ”

โคะซึเกะหันกลับมาหาชินสุเกะ

“คืนนั้นคุณพกอะไรนอกเหนือจากสิ่งที่ได้ฟังไปเมื่อก็ไหมครับ”

เขาคงอยากจะถามว่า มีอะไรถูกขโมยไปหรือเปล่า

“ไม่มีครับ ยอดเงินสดผมจำได้ไม่แม่น แต่คิดว่ามีแค่นั้น”

โคะซึเกะก้มหน้าเหมือนจะบอกว่าโอเค เปลี่ยนข้างไขว่ห้าง

“ทำไมคนร้ายถึงทำร้ายคุณล่ะ ถ้าไม่ใช่ปล้นชิงทรัพย์คนที่บังเอิญผ่านมา”

“อยากได้เงินในร้านหรือเปล่าครับ” ชินสุเกะออกความเห็น “เอาบุญแจที่ผมถืออยู่ไปเปิดประตูร้าน...อะไรแบบนี้”

“เราตรวจสอบความเสียหายในร้านแล้ว แต่ไม่พบอะไรผิดปกติ ทางร้านก็ไม่ได้เก็บเงินสดไว้เยอะๆ อยู่แล้ว”

ลูกค้าของร้านเมียวะส่วนใหญ่เป็นขาประจำ พวกเขามักจะกินก่อนจ่ายทีหลัง

“ถ้าคนร้ายไม่ได้หวังเงินในร้าน” ชินสุเกะส่ายหน้า “ผมก็นึกอะไรไม่ออกแล้ว เพราะว่าวันนั้นลูกค้าคนนั้นมาที่ร้านครั้งแรกจริงๆ ครับ”

“ช่วงนี้รอบตัวคุณมีอะไรไม่ชอบมาพากลไหมครับ อย่างเช่น มีคนโทร. มาแปลกๆ หรือมีพัสดุส่งมา”

“ไม่มีครับ” ชินสุเกะเอี้ยวคอไปมองนาฬิกาซึ่งนั่งฟังอยู่ข้างๆ “มีอะไรหรือเปล่า”

นาฬิกาส่ายหน้าแทนคำตอบ

“คืนนั้นคุณอาเมะมูระอยู่ในร้านคนเดียวใช่ไหมครับ เป็นแบบนี้”

บ่อยเหรอครับ” โคะซึเกะถาม

“บ่อยครับ อย่างเวลามามาไปตี๋มกับลูกค้าต่อ ผมจะเก็บกวาดร้านก่อนกลับ คึนนั้นมามาลาเพราะเป็นไข้หวัด”

“ดูจากนอกร้านก็รู้๋ใหม่ครับว่าคุณอยู่คนเดียว”

“เอ...ถ้าเฝ้าดูอยู่สักพักก็น่าจะรู้๋ครับ”

ชินสุเกะตอบแบบนั้นแล้วชนลุกชู ผู้ชายคนนั้นอาจจะเฝ้าดูเขาอยู่ที่ไหนสักแห่งก็ได้

หลังจากนั้น โคะซึเกะถามเกี่ยวกับเหตุวุ่นวายที่เคยเกิดขึ้นในเมียวะสักสองสามคำถาม แล้วลุกจากเก้าอี้

“เดี๋ยวมผมจะส่งนักสเกดซ์ภาพคนร้ายมา ขอความร่วมมือได้ไหมครับ”

“ได้ครับ”

หายไวกๆ นะครับ สายสืบสองนายว่าแล้วกลับไป

“ถ้าตำรวจจับคนร้ายได้เร็วๆ ก็ดีเนอะ” นารูมิเปรย

“อือ แต่ก็อาจจะจับมือใครดมไม่ได้”

“ชินจังเคยทำให้ใครเจ็บแค้นหรือเปล่า”

“ไม่เคยนะ”

ไม่เคยแน่ๆ ชินสุเกะยืนยันกับตัวเอง

3

ซินสุเกะฟื้นคืนสติเข้าสู่วันที่สอง เพื่อนๆ และพวกลูกจ้างสาวที่ร้าน
พากันมาเยี่ยม ซินสุเกะเคยมีสัมพันธ์สวาทกับลูกจ้างสาวที่ชื่อเอริแค่ครั้งเดียว เธอมา เขาเลยพาไปที่ห้อง เธอเป็นฝ่ายรุกก่อน เขาก็แค่ตอบสนอง ซินสุเกะไม่ได้พิศวาสเอริเป็นพิเศษ กระทั่งตอนนี้ก็ไม่ได้มีความรู้สึกนั้น เอริเองก็ไม่ได้คิดจะเอาเรื่องนั้นมาผูกมัดซินสุเกะ เดิมทีเธอเป็นคนที่น่าอนกับใครก็ได้ ขอแค่ถูกใจ แต่ช่วงที่เอริอยู่ในห้องผู้ป่วย ซินสุเกะอดกังวลไม่ได้ว่านารุมิจะทะเล่อทะล่าเข้ามาหรือเปล่า นารุมิมีสัญชาตญาณแบบสัตว์ จับสังเกตได้ว่าผู้ชายของตัวเองนอกใจหรือไม่

นอกจากเอริแล้ว ซินสุเกะเคยมีสัมพันธ์กับผู้หญิงมากหน้าหลายตา ถึงขนาดนับไม่ถ้วน คนที่ลืมชื่อไปแล้วก็มีหลายคน เขาลองคิดเล่นๆ ว่าหนึ่งในบรรดาผู้หญิงเหล่านั้นอาจเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ครั้งนี้ แต่คิดแล้วคิดอีกก็นึกไม่ออก เขาตั้งใจเลิกรากับทุกคนด้วยดี ไม่สิ เขาไม่ยุ่งกับคนที่ตัดสัมพันธ์ยากอยู่แล้ว และตั้งแต่อยู่อินกับนารุมิ เอริเป็นคนเดียวที่เขา มีสัมพันธ์ด้วย ซึ่งก็ผ่านมากเกือบครึ่งปีแล้ว

พวกลูกจ้างสาวกลับไปได้ราวครึ่งชั่วโมง คราวนี้ โอนะ จิชิโกะ

มาที่ร้านเมียวะโพล่น้ำมาเยี่ยม เธอใส่สูทซาเนลสีดำ สวมแว่นกันแดด ซาเนล คนที่อยู่ข้างหลังเธอคือ เอจิมะ โคอิจิ เอจิมะคือเจ้าของร้านซิริอุส ที่ชินสุเกะเคยทำงาน เอจิมะกับจิจิโกะเป็นเพื่อนที่รู้จักกันมานาน เอจิมะ ใส่สูทสีเทาผ้ามันเงา

“เคราะห์ร้ายชะมัดเลย โอเคแล้วหรือยัง” จิจิโกะบิดเอว คิ้วที่เขียนเข้ม ขมวดมุ่น

“ผมรอดมาได้ครับ”

“ดีแล้วที่ไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่ยังไม่รู้ว่าใครเป็นคนร้ายหรือ ตำรวจ มัวทำอะไรอยู่”

“ผมไม่รู้หรอก ว่าแต่มาจะไปปล่อยเงินกู้ดอกเบี้ยวโหดลับหลังพวกผม หรือเปล่า ผมสังหรณ์ใจว่าตัวเองโดนลูกหลงเพราะเรื่องแบบนั้น”

“พูดอะไรของนาย ฉันไม่ได้ทำเรื่องแบบนั้นหรอก” จิจิโกะโบกไม้ โบกมือปฏิเสธ

“เมื่อวานมีตำรวจมาที่ร้านฉันด้วยนะ” เอจิมะเอ่ย “ถามว่าสมัยที่ชินสุเกะ ทำงานอยู่ เขาเป็นยังไงบ้าง ฉันตอกหน้าไปเลยว่า ฉันไม่จ้างคนสันดานเสีย อยู่แล้ว ที่ให้ไปอยู่เมียวะก็แค่ฝากให้เรียนรู้งานชั่วคราว”

“ใครกันที่มันทำเรื่องแบบนี้ได้ลงคอ ชินจัง นายไปยุ่งกับผู้หญิงที่มี สามี่แล้วหรือเปล่า สามี่เขาเลยแค้นใจไหม”

“อย่าพูดเป็นเล่นสิครับ ชินในชื่อชินสุเกะมาจากคำว่าชินโจที่แปลว่า รอบคอบนะ”

จังหวะที่ทั้งสองหัวเราะคำพูดของชินสุเกะ ก็ได้ยินเสียงเคาะประตู “เชิญครับ” ชินสุเกะขานตอบ นึกในใจว่านารุมิหรือเปล่า

หว่าคนที่เปิดประตูเข้ามาไม่ใช่ นารุมิ แต่เป็นสายลับโคะซึเกะกับ สายลับเอโนกิ โคะซึเกะเห็นพวกจิจิโกะแล้วทำหน้าที่หลอ หันไปมองชินสุเกะ ทันที

“ขอเวลาสักหน่อยได้ไหมครับ” โคะซึเกะถามชินสุเกะ

“ได้สิครับ” ชินสุเกะตอบแล้วหันไปมองจิจิโกะกับเอจิมะ “พวกเขาเป็นตำรวจ”

“งั้นพวกเรากลับก่อนดีกว่า” เอจิมะหยิบกระเป๋าสะพายของจิจิโกะยื่นให้เธอ

“นั่นสิ ไปก่อนนะ ชินจัง หายไฉน ละ เรื่องที่ร้านไม่ต้องเป็นห่วงนะ”

“ขอบคุณครับ”

ทั้งสองออกไปนอกห้อง โคะซึเกะรองจนเสียงฝีเท้าที่ห่างค่อยล้าวง กระเป๋าदानในเสื้อสูท หยิบบางอย่างออกมา “ช่วยดูใ่อ้นี้ให้หน่อยได้ไหม” สายสืบทัดจากรุ่นก่อนมากกว่าครั้งที่แล้ว

สิ่งนั้นคือรูปถ่ายใบหนึ่ง เป็นรูปถ่ายติดบัตรที่นำไปขยาย ผู้ชายในรูปหันหน้าตรง

“คูนหน้าคนคนนี่ใหม่”

ชินสุเกะหยิบรูปถ่ายมาเพ่งดูหน้าผู้ชายในรูป แล้วได้ข้อสรุปทันที

“ลูกค้าคีนั่นครับ”

“ไม่ผิดแน่นอนะ”

“คิดว่าไม่ผิดครับ ไม่สิ ใช่แน่ๆ ผู้ชายคนนี่แหละ”

ชินสุเกะดูรูปถ่ายอีกที ทรงผมเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่ใบหน้าคือผู้ชายคนนั้น สีหน้าไร้อารมณ์และดวงตาเลื่อนลอย คีนั่นเขาก็เห็น มิหนำซ้ำใบหน้าที่ในรูปก็มีเคราขึ้นหรือมหม่อมที่คางเหมือนรอยเมล็ดงาเช่นเดียวกับในคีนั่น

ภาพลูกค้าคนนั้นนั่งหลังจิบไอริชครีมผุดขึ้นในความคิด

“เหอ นึกแล้วเชียว” โคะซึเกะถอนใจ รับรูปถ่ายจากมือชินสุเกะเก็บใส่กระเป๋าเสื้อสูทอย่างทะนุถนอม

“ตำรวจรู้ตัวคนร้ายแล้วสินะครับ เขาเป็นใครครับ” ชินสุเกะถาม

โคะซึเกะมองชินสุเกะ ขมวดคิ้วน้อยๆ แล้วหันไปหาเอโนกิ ทำหน้าหงอยดูไม่น่าจะรู้ว่าคนร้ายเป็นใคร เขาคงกำลังสับสน

ในที่สุดโคะซึเกะก็เปิดสมุดจดส่วนตัว

“เขาชื่อ คิซึนาเกะ เรจิ พักอยู่ที่ชั้นนี้เฮาส์ ห้อง 202 ย่านคิบะ เขต โคโต X-X-X...” โคะซึเกะอ่านถึงแค่นั้นแล้วทางสมุดจดให้ชินสุเกะดู มีข้อความเขียนว่า คิซึนาเกะ เรจิ “จำคนคนนี้ได้ไหม”

คิซึนาเกะ เรจิ คราวนี้ชินสุเกะเป็นฝ่ายทวนชื่อในลำคอ เขาไม่รู้จัก คนชื่อนั้น แต่ที่แน่ๆ เป็นชื่อที่กระตุ้นบางอย่างในสมอง ชินสุเกะพยายาม คิดทบทวนว่าชื่อนั้นเก็บอยู่ในลิ้นชักความทรงจำใด แต่ก็นึกไม่ออก ชื่อนั้น น่าจะอยู่ในลิ้นชักที่ติดป้ายว่า ‘ของเบ็ดเตล็ด’

“ผมเคยได้ยินชื่อนั้น แต่นึกไม่ออกครับ” ชินสุเกะยอมแพ้

สายสืบทักหน้าหงอยๆ เหมือนเดิม ชินสุเกะอดสงสัยไม่ได้ว่าทำไม พวกเขาทำหน้าที่เร้าขนาดนี้

“เมื่อสองชั่วโมงที่แล้ว” โคะซึเกะพูดพร้อมกับมองนาฬิกาข้อมือ “พบศพผู้ชายคนนี้”

“เฮ้...” ชินสุเกะพูดไม่ออกไปชั่วขณะเพราะได้ยินคำตอบที่ไม่คาดคิด

“เขาเสียชีวิตอยู่ในแมนชั่นของตัวเองแถวคิบะ คาดว่าน่าจะเสียชีวิต มาไม่ต่ำกว่าสี่สิบแปดชั่วโมง”

“เขาตายยังไงครับ ถูกใครฆ่าหรือเปล่า”

“ก็มีความเป็นไปได้” โคะซึเกะดูคาง “แต่ ณ เวลานั้นจะเป็นการ ฆ่าตัวตายมากกว่า คิซึนาเกะนอนตายอยู่บนเตียง กำรูปถ่ายใบหนึ่งไว้ แต่ สิ่งที่สร้างความประหลาดใจให้เจ้าหน้าที่สืบสวนในที่เกิดเหตุคือการแต่งตัว ของเขา คิซึนาเกะใส่สูทผูกเนกไท บนโต๊ะข้างเตียงมีจดหมายลาตายเขียน ถึงเพื่อนร่วมงานและครอบครัวที่บ้านเกิด”

“สาเหตุการตายคืออะไรครับ”

“รายละเอียดต้องรอผลการชันสูตร แต่น่าจะกินยาพิษ”

“ยาพิษ?”

“เขาเรียกว่าอะไรนะ” โคะซึเกะหันไปถามเอโนกิ

เอโนกรีปเปิดสมุดจดดู

“พาราฟินีน⁴ไดอะมีน⁴ หรือที่เรียกกันว่าสารพีพีดี”

“ไม่เคยได้ยินเลย” ชินสุเกะพิมพ์

“มันเป็นสารเคมีที่ใช้ในการล้างรูปสี แล้วก็เป็นส่วนผสมในน้ำยาย้อมผม ตำรวจพบขวดบรรจุสารพีพีดีในห้องคิชิซากะ ด้วยอาชีพแล้ว เป็นสิ่งที่เขาหาได้ไม่ยาก”

“เขาประกอบอาชีพอะไรครับ”

“คิชิซากะทำงานในบริษัทผลิตหุ่นเชิ้ตเสื้อผ้า คงต้องใช้น้ำยาย้อมผมให้หุ่น”

“หืม ย้อมผมให้หุ่นเหรอ...”

เป็นอาชีพที่แปลกดีนะ ชินสุเกะคิด แต่ถ้าไม่มีคนประกอบอาชีพนั้น ตู้กระจกหน้าร้านคงขาดความงดงาม

“แต่ตำรวจรู้แล้วว่าผู้ตายคือคนที่ทำร้ายผม ได้เบาะแสอะไรมาหรือครับ”

ชินสุเกะถาม โคะซึเกะจ้องหน้าอีกฝ่ายเขม็ง

“ตำรวจไม่ได้เจอศพก่อน กลับกันเลย ตำรวจคิดว่าคิชิซากะเป็นคนที่ทำร้ายคุณ เลยไปหาและพบศพเขา”

“เฮ้ะ” ชินสุเกะจ้องหน้าสายลับ “ทำไมถึงสงสัยผู้ชายคนนั้นล่ะครับ”

โคะซึเกะครางเบาๆ ถามว่า

“คุณจำชื่อ คิชิซากะ เรายังไม่ได้จริงๆ หรือ”

“จำไม่ได้...เขาเป็นใครหรือครับ”

โคะซึเกะกอดอก

“งั้นถ้าเป็นชื่อ คิชิซากะ มินาเอะ ละ จำคนนี้ได้ไหม”

⁴ Paraphenylenediamine (PPD) คือสารเคมีที่นิยมใช้เป็นส่วนผสมของน้ำยาเปลี่ยนสีผมชนิดติดถาวร เพื่อให้สีติดทนนานมากขึ้น

“คิชิながะ...มินาเอะ” บางอย่างติดอยู่ในมุมมองหนึ่งของความทรงจำ
“เมื่อปีครั้งที่ผ่านมา คุณเคยขับรถชนคนตายใช่ไหม” โคะซึเกะถาม
กระซอกกระซิบ “ข้างสวนคิโยสุมิ เขตโคโตะ ผู้เสียชีวิตในอุบัติเหตุตอนนั้น
คือคุณคิชิながะ มินาเอะ”

“อุบัติเหตุ เมื่อปีครั้งที่ผ่านมาเหรอ”

ทันใดนั้นชินสุเกะก็นึกออก

ใช่ ผมก้ออุบัติเหตุ ขับรถชนผู้หญิงข้างสวนคิโยสุมิ...

“เฮ้ย ลืมไปแล้วหรอ” โคะซึเกะทำเสียงเหยียดหยัน

ลืมไปแล้ว...ผมลืมไปแล้วจริงๆ ที่ผ่านมานี้ก็ไม่ออกเลยว่าตัวเอง
เคยก้ออุบัติเหตุ เพิ่งจำได้เมื่อไม่กี่วันก่อนตอนนี้ตัวเองอยู่ระหว่างรอลงอาญา

คิชิながะ มินาเอะ มินาเอะเขียนด้วยอักษรคันจิตัวไหนนะ

ชินสุเกะพยายามนึกถึงอุบัติเหตุตอนนั้น หวนรำลึกว่าเหตุการณ์เป็น
อย่างไร และบทลงเอยเป็นแบบใด

ทว่าแม้จะค้นหาความทรงจำ ก็ไม่เจอข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย

ชินสุเกะเพิ่งรู้ตอนนี้ว่า ลืมช้กความทรงจำที่ติดป้ายว่าอุบัติเหตุเมื่อ
ปีครั้งที่ผ่านมาหลุดหายไปจากสมอง